

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. októbra 2015, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Štefana Harabina a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Viliama Dohňanského v trestnej veci proti odsúdenému **J. H.** pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, 2 písm. b/, f/ Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 11. júna 2015, sp. zn. 8 Ntok 2/2015, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť odsúdeného **J. H.** **z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 8 Ntok 2/2015, 11. júna 2015 odmietol podľa § 402 ods. 2 Tr. por. návrh odsúdeného **J. H.** na povolenie obnovy konania z dôvodov uvedených v § 399 ods. 2 Tr. por.

Proti uzneseniu podal odsúdený sťažnosť. Odsúdený uviedol, že neboli splnené podmienky na odmietnutie návrhu. Podaním z 19. marca 2015 navrhol povolenie obnovy konania s poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL ÚS 106/2011. Návrh obsahoval také skutočnosti, ktoré doteraz neboli v rámci konania o povolenie obnovy konania súdom preskúmané. Návrhom z 21. októbra 2014 uplatnil argumentáciu týkajúcu sa aplikácie asperačnej zásady s predpokladom uloženia miernejšieho trestu. Nešlo teda o opakovanie návrhu. Ak sa súd nestotožnil s názorom odsúdeného, mal ho odôvodniť. V rozhodnutí absentuje primerané zdôvodnenie, preto navrhol napadnuté uznesenie zrušiť a krajskému súdu uložiť, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Najvyšší súd na základe sťažnosti odsúdeného preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia a zistil, že sťažnosť nie je dôvodná.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

V zmysle § 402 ods. 2 veta druhá Tr. por. z dôvodu uvedeného v § 399 ods. 2 môže návrh odmietnuť na neverejnom zasadnutí iba v tom prípade, ak návrh uvádza tie isté skutočnosti a dôkazy, ktoré už boli skôr právoplatne zamietnuté, a návrh nanovo podaný je len jeho opakovaním.

Najvyšší súd pripomína, že v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania súdu neprislúcha preskúmať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní a zákonnosť rozhodnutia, ktorým bolo toto konanie právoplatne skončené. Rozhodovanie o návrhu na povolenie obnovy konania sa obmedzuje iba na zistenie, či existujú skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, odôvodňujúce povolenie obnovy konania podľa § 394 Tr. por.

Predovšetkým najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že odsúdený podáva opakovane návrhy na povolenie obnovy konania. Ako dôvody uvádza neprimeranú výšku trestu, porušenie jeho práv, odsúdenie z dôvodu príslušnosti k rómskemu etniku alebo nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011 (ďalej len „nález ústavného súdu“)

Je pravda, že odsúdený v návrhu na povolenie obnovy konania z 21. októbra 2014, sp. zn. 8 Ntok 3/2014 neargumentoval nálezom ústavného súdu. Odsúdený v podaní namietol

dvojnásobné zvýšenie trestu o jednu tretinu. Návrh na povolenie obnovy konania, sp. zn. 8 Ntok 3/2014 však bol uznesením Krajského súdu v Košiciach z 22. januára 2015, sp. zn. 7 Ntok 1/2014 spojený na spoločné konanie s návrhom odsúdeného zo 7. marca 2014, sp. zn. 7 Ntok 1/2014. Spoločné konanie bolo vedené pod sp. zn. 7 Ntok 1/2014. V doplneniach k návrhu zo 7. marca 2014 odsúdený uvádzal, že sa nález ústavného súdu vzťahuje aj na jeho prípad. Na verejnom zasadnutí konanom 22. januára 2015 odsúdený trval na svojich žiadostiach vzhľadom na nález ústavného súdu s tým, že by u neho malo dôjsť k zrušeniu obzvlášť nebezpečnej recidívy a uloženiu miernejšieho trestu. Rovnakú argumentáciu použil odsúdený i v návrhu na povolenie obnovy konania a jeho doplneniach, vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 8 Ntok 2/2013.

Napriek tomu, že odsúdený v návrhu zo 7. marca 2014 nepoužil výslovne totožné dôvody povolenia obnovy konania ako v posudzovanej veci, je evidentné, že nález ústavného súdu, ako novú skutočnosť, uvádzal vo svojich predchádzajúcich podaniach. O jeho návrhu z 21. októbra 2014 bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Košiciach z 22. januára 2015, sp. zn. 7 Ntok 1/2014 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. marca 2015, sp. zn. 5 Tost 7/2015. Najvyšší súd v tomto rozhodnutí poukázal na nemožnosť aplikovania nálezu ústavného súdu na prípad odsúdeného, pretože nález sa týkal tzv. asperačnej zásady, nie ustanovenia § 29 Tr. zák., ako sa toho domáhal odsúdený.

Odsúdený sa opakovane dožaduje povolenia obnovy konania z dôvodu existencie nálezu ústavného súdu. V predchádzajúcich konaniach o návrhu na povolenie obnovy konania sa sudy zaoberali možnosťou aplikácie nálezu ústavného súdu v trestnej veci odsúdeného. V tejto súvislosti je nutné poznamenať, že odsúdený v podanej sťažnosti nešpecifikoval skutočnosti doteraz nepreskúmané súdmi. Krajský súd preto rozhodol správne, keď návrh odsúdeného podľa § 402 ods. 2 Tr. por. odmietol.

Nad rámec rozhodnutia považuje najvyšší súd za potrebné vyjadriť, že odsúdený bol rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 25. septembra 1996, sp. zn. 1 T 63/1995 uznaný za vinného z trestného činu vraždy spolupáchateľstvom podľa §§ 9 ods. 2, 219 ods. 1, 2 písm. b/, f/ Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“) ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona a bol mu podľa §§ 219

ods. 2, 29 ods. 1, 2 Trestného zákona uložený výnimočný trest odňatia slobody vo výmere 23 rokov.

V zmysle Trestného zákona podľa

§ 41 ods. 1 páchatel', ktorý znova spáchal obzvlášť závažný úmyselný trestný čin, hoci už bol pre taký alebo iný obzvlášť závažný úmyselný trestný čin potrestaný, považuje sa za obzvlášť nebezpečného recidivistu, ak táto okolnosť pre svoju závažnosť, najmä vzhľadom na dĺžku času, ktorá uplynula od posledného odsúdenia, podstatne zvyšuje stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť,

§ 29 ods. 1 výnimočným trestom sa rozumie jednak trest odňatia slobody nad pätnásť až do dvadsiatich piatich rokov, jednak trest odňatia slobody na doživotie. Výnimočný trest sa môže uložiť len za trestný čin, pri ktorom to tento zákon v osobitnej časti dovoľuje. Ak súd uloží takýto trest, môže zároveň rozhodnúť, že doba výkonu disciplinárneho trestu celodenného umiestnenia do uzavretého oddelenia a umiestnenia do samoväzby sa na účely podmieneného prepustenia do doby výkonu trestu nezapočítava,

§ 29 ods. 2 trest odňatia slobody nad pätnásť rokov až do dvadsiatich piatich rokov môže súd uložiť iba vtedy, ak stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť je veľmi vysoký a možnosť nápravy páchatel'a je obzvlášť sťažená,

§ 35 ods. 2 ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu a pri obzvlášť nebezpečnom recidivistovi o jednu polovicu; súd uloží páchatel'ovi trest v hornej polovici takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody.

Podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. veta prvá ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu; súd uloží páchatel'ovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody.

Krajský súd pri ukladaní trestu prihliadol na povahu predchádzajúcich odsúdení J. H. a uložil mu trest odňatia slobody ako obzvlášť nebezpečnému recidivistovi. Ustanovenie § 41 ods. 1 v spojení s § 29 ods. 1, 2 Trestného zákona má síce prvky asperačnej zásady, ale nejde o totožné ustanovenie s § 41 ods. 2 Tr. zák., ktoré bolo predmetom nálezu ústavného

súdu. V Trestnom zákone účinnom do 31. decembra 2005 sa asperačná zásada premietla do ustanovenia § 35 ods. 2. Odsúdenému nebol uložený trest s použitím asperačnej zásady. Nález ústavného súdu sa na neho preto nevzťahuje.

Najvyšší súd nezistil žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali povolenie obnovy konania, preto sťažnosť odsúdeného ako nedôvodnú zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 14. októbra 2015

JUDr. Štefan H a r a b i n , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Sylvia Machalová